

# РЕШЕНИЕ

№ 23

гр. София, 09.01.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ**, в публично заседание на трети декември през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Жаклин Комитова

Членове: Иванка И.  
Петя Алексиева

като разгледа докладваното от Петя Алексиева Въззивно гражданско дело № 20231000502602 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Ишците в първоинстанционното производство Д. А. Р. и Р. А. Р., действащи лично и със съгласието на своя баща и законен представител А. Р. М. и в срока по чл.259, ал.1 от ГПК (препис от обжалваното решение е връчен редовно на 24.07.2023 г., а въззивната жалба е подадена на 07.08.2023 г.) с въззивна жалба вх.№ 28381/07.08.2023 г. обжалват в цялост Решение № 260822/08.06.2023 г., постановено по гр.д. № 9610/2017 г. по описа на Софийски градски съд, с което са отхвърлени изцяло исквете им срещу „ХУК КОБУРГ-Алгемайне ферзихерунг“ АГ за заплащане на всяка една от тях по 300 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди от причиняването на травматично заболяване от смъртта на тяхната майка Н. И. при ПТП настъпило на 27.07.2014 г. в гр. Емдетен, Германия.

Въззивната жалба е подадена чрез процесуален представител адвокат Д. с надлежно учредена представителна власт с пълномощно приложено на л.9-16, том I от делото на първоинстанционния съд. Ишците са освободени от държавна такса на основание чл.83, ал.1, т.4 от ГПК.

С оглед на горното въззивната жалба е редовна.

Въззвниците-ищци поддържат неправилност на обжалваното решение. Поддържат, че същото е постановено в нарушение на материалния закон, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и е необосновано, поради което молят съда да отмени решението на първоинстанционния съд и вместо него постанови друго, с което уважи исквете на ищите така както са предявени.

Въззивниците поддържат незаконосъобразност на направения от първоинстанционния съд извод, че предявените от тях искове са неоснователни, поради недоказаност, че от смъртта на майка си те са получили паталогично увреждане на здравето. Поддържа се, че плащането на застрахователно обезщетение е наредено от ответника-юридическо лице, в банковото бордеро липсват каквито и да било уговорки, които да обосновават извод, че плащането е извършено под условие, поради което ирелевантно за спора се явява направеното от процесуалния представител на ответника оспорване на основанието, на което това плащане е било осъществено. По правното си значение, плащането на обезщетенията в хода на производството по иск за репарирание на болките и страданията на близките на починалия при ПТП, съставлява признание за настъпване на вредите, съответно признание на основанието на исквете. Развиват се подробни съображения във връзка с така релевираните възражения. Оспорват като неоснователно възражение за липса на поставен предпазен колан, както и за знанието на пострадалата, че пътува в автомобил управляван от водач след употреба на алкохол.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК ответната по жалбата страна-ответникът „ХУК КОБУРГ-Алгемайне ферзихерунг“ АГ, чрез процесуалния си представител адвокат Тодев депозира отговор, с който оспорва въззивната жалба като неоснователна по подробно изложените в отговора съображения, които касаят съществуването на спора. Оспорват се като неоснователни твърденията на въззивниците, че с извършеното от ответника плащане са признати по основание техните искиви претенции. Поддържат въведените с отговора на исковата молба възражения за принос от страна на пострадалата.

Моли съда да потвърди обжалваното решение. В случай, че на ищите бъде признато право на обезщетение, моли съда да приеме, че претенциите са им изключително завишени, както и да бъдат взети предвид разпоредбите на германското материално право и практиката на немските съдилища по

въпроса за съпричиняването и размера на обезщетението.

Претендират се разноските направени пред настоящата инстанция.

Предмет на настоящото производство е и частната жалба на ответника „ХУК КОБУРГ-Алгемейне ферзихерунг“ АГ срещу Определение № 264717/29.08.2023 г., с което първоинстанционният съд е отхвърлил молбата му за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските.

Постъпил е и отговор от ответниците по частната жалба, с който я оспорват като неоснователна и молят съда да потвърди обжалваното определение.

В открито съдебно заседание въззивниците - ищци чрез процесуалните си представители поддържат въззивната си жалба и молят съда да остави без уважение частната жалба за разноските. Претендират адвокатско възнаграждение по преценка на съда.

В открито съдебно заседание възиваемата страна - ответникът в първоинстанционното производство, чрез своите процесуални представители оспорва въззивната жалба по подробни съображения изложени в писмена защита. Поддържа и подадената частна жалба. Претендира разноски, съобразно представения списък по чл.80 от ГПК.

*Апелативен съд-София, 8-ми граждански състав, след преценка по реда на въззивното производство на твърденията и доводите на страните и на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:*

Софийски градски съд е бил сезиран с предявените от Д. А. Р. действаща лично и със съгласието на своя баща и законен представител А. Р. М. и вече навършилата пълнолетие Р. А. Р. срещу „ХУК-КОБУРГ-Алгемейне Ферзихерунг“ АГ, Германия искове за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди-болки и страдания от смъртта на тяхната майка Н. Е. И. настъпила в пряка причинна връзка от ПТП на 27.07.2014 г. в гр.Емдетен, Германия, виновно причинено от водача на л.а.м. „Опел Вектра“ с рег.№ \*\*\*\*\* с валидна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ с полица № 630/285878-J с начална дата на покритие 27.06.2014 г. и крайна дата на покритие 01.01.2015 г., при ответното дружество, които искове са с правна квалификация §115, ал.1, т. 1 от Закона за

застрахователния договор (ЗЗДог.), във връзка с §7, ал.1, §11, §18, ал.1 от Закона за движението по пътищата, във връзка с §823, ал.1 и §253, ал.2 от Гражданския законник.

*От събраните пред първоинстанционния съд доказателства, въззивният съд приема за установени и доказани следните правнорелеванти факти и обстоятелства:*

Между страните е прието за безспорно, че по отношение на увреждащия автомобил е била налице валидна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ с полица № 630/285878-J с начална дата на покритие 27.06.2014 г. и крайна дата на покритие 01.01.2015 г.

От приетите като писмени доказателства по делото материали от воденото наказателно производство и от неоспореното от страните заключение на повторна комплексна СМЕ и САТЕ, изготвено от вещите лица д-р Ш., д-р М. и доц. д-р инж.Х. се установява, че на 27.07.2014 г. около 03,19 часа през тъмната част на денонощието, през летния сезон, сухо, л.а.м. „Опел Вектра“ с рег.№ \*\*\*\*\*, се движел по ул. „Нойбрюкенщрасе“ в гр.Емдетен, Германия в посока към ул. „Гревенер Дам“ със скорост от порядъка на 113,44 км/ч. В автомобила на предна дясна седалка и без поставен предпазен колан пътувала пострадалата Н. И.. Автомобилът е управляван от нейния съпруг А. М. след употребата на алкохол, които при разпита си като свидетел в о.с.з. от 26.06.2020 г. потвърждава, че е употребил алкохол, както и че пострадалата през цялото време е била с него и го е видяла, че пие. Преминавайки през ж.п.прелез, който е с възвишение над нивото на пътя, окачването на лекия автомобил се повдига и долните части на каросерията му оставят следи върху пътното покритие на железопътния прелез. Поради високото ниво на прелеза, след преминаването ходовите колела на автомобила се отделят от пътното покритие и той изминава известно разстояние във въздуха. След приземяването си той продължава напред, оставяйки следи и странично протриване на бордюра отдясно. След това със скорост от 110,26 км/ч лекият автомобил удря със страничната част на предния си десен калник задния ляв калник на паркиран върху паркомаято отдясно на платното за движение лек автомобил „Ситроен С2“ с рег.№ \*\*\*\*\*, като го избутва надясно и напред. Скоростта на лекия автомобил Опел след отделянето му от лекия автомобил Ситроен е 100,26 км/ч. След отделянето си от лекия

автомобил Ситроен, лекият автомобил Опел продължава напред, изгубва устойчивост срещу странично плъзгане и се завъртва в посока на часовниковите стрелки на около 90 градуса и така, плъзгайки се с лявата си страна напред, излиза отдясно от платното за движение, прекосява велоалеята и тротоара и се удря в областта на задната си лява врата в стълб на портата на дом № 1 на ул. „Брандскам“ със скорост от 67,39 км/ч. Стълбът на оградата не издържа на удара и се пречупва по посока на удара и пада в двора. Лекият автомобил продължава да е в контакт със стълба и пада заедно с него, като остава с колелата нагоре.

Вследствие на горното произшествие пострадалата Н. Е. И. е получила тежка съчетана черепно-мозъчна и шийна травма, от която са настъпили усложнения и в пряка причинна връзка от получената травма е настъпила смъртта ѝ. Причина за настъпване на произшествието е движение с висока скорост, при която при преминаване през препятствие, водачът е загубил управлението на автомобила.

Горните обстоятелства не се оспорват от ответника.

Между страните също така не се спори, че двете ищци са дъщери на починалата Н. Е. И.. Отделно от това са ангажирани писмени доказателства-удостоверение за раждане, издадено въз основа на акт за раждане № 92/30.07.2010 г. на Д. Р. и удостоверение за раждане издадено въз основа на акт за раждане № 69/17.05.2006 г. на Р. Р., както и удостоверение за съпруг/а и родствени връзки изх. № 1171/28.07.2016 г. на Община Берковица.

От заключението на вещите лица от повторната комплексна експертиза се установява още, че ако пострадалата е била с поставен предпазен колан и предвид липсата на значителни деформации в областта на предна дясна седалка, то нямало да се получат констатираните травматични увреждания. При разпита си в проведеното на 19.02.2021 г. открито съдебно заседание, вещите лица потвърждават, че ако пострадалата е била с правилно поставен обезопасителен колан, то нямало да получи уврежданията по главата, т.е. смъртоносните увреждания.

Пред първоинстанционния съд и в проведеното на 11.09.2020 г. о.с.з. са приети две комплексни психиатрична и психологична експертиза, неоспорени от страните, от които се установява, че претърпените от ишците болки и страдания при загубата на тяхната майка, не надхвърлят обичайните реакции

на хора при загубата на близък човек. И при двете деца не се обективират паталогични разстройства на здравето. Не се установяват необичайни фактори свързани с връзката на ишците с тяхната майка и начина на научаване за смъртта ѝ. Новината е съобщена на децата от отглеждащите ги към този момент прародители по бащина линия и близкото роднинско обкръжение. Няма данни за търсене и осъществяване на медицинска помощ след смъртта на майката. Д. сравнително успешно е успяла да се справи с психотравмата от загубата на майката, което от една страна е свързано с ниската възраст на детето, когато не е изградена негативна представа за смъртта и последствията от нея, а от друга-адекватната подкрепа на близките. При Р. непосредствено след смъртта на майка ѝ се отчитат засилена прояви на повишена тревожност, безпокойство, нарушаване в извършването на обичайните ежедневни дейности, игри и занимания. Появили се известни притеснения и известни страхове от тъмното, избягвала да остава сама, станала по-зависима от отглеждащите я възрастни. Появили се известно безпокойство и страх да не се случи нещо с баща ѝ и другите близки. Притеснявала се за баща си, като го чувала да плаче по цяла нощ. Към момента, интензитетът на част от тези прояви е значително отслабнал, но се отчитат частични прояви на тревожност, повишено безпокойство за близките и други ситуации, които актуализират по различен повод преживяната травма от загубата на майката.

Пред първоинстанционния съд и за установяване на търпените от ишците неимуществени вреди, са събрани гласни доказателства на свидетеля Б. М. Г.. Свидетелят установява, че познава двете деца от раждането им, тъй като е зет в семейството от 1993 г. Децата първоначално били гледани от майка си, но тя след 2000 г. заминала да работи в Германия и за тях се грижели бабата и дядото на починалата. Идвала си един път в годината за около 14-15 дни. Децата били отглеждани в Берковица, не са ходили в Германия. Чували се по телефона. След като майка им починала, те започнали да тъжат и да плачат за майка си. Към момента децата вече са в Германия с майката на техния баща.

Съдът кредитира показанията на разпитания свидетел. Същите са дадени добросъвестно, логични са и последователни.

При така установената фактическа обстановка и с обжалваното решение, първоинстанционният съд е приел неоснователност на исковите претенции по съображението, че двете ищци не са получили от смъртта на

майка си паталогично увреждане на здравето. Приел е, че не е налице четвъртата предпоставка за уважаване на исковите претенции, а именно: двете ищци да търпят неимуществени вреди от смъртта на своята майка, които да се изразяват под формата на външно паталогично увреждане на здравето и да надхвърлят обичайните вреди върху здравето от смърт на особено близък човек.

*При така установената фактическа обстановка въззивният съд приема следното от правна страна:*

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1от ГПК от легитимирани да обжалват страни-ищците в първоинстанционното производство и е насочена срещу валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на обжалване, съгласно чл.258, ал.1 ГПК. В този смисъл подадената въззивна жалба е процесуално допустима.

По същество на подадената жалба:

Настоящият съдебен състав намира, че е международно компетентен да разгледа предявените икове на основание чл.13, §2 във връзка чл.11, §1, б.„б“ от Регламент (ЕС) № 1215/2012 г. на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 г., относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, в сила от 10 януари 2015 г.

Съобразно Решение на съда (втори състав) от 13 декември 2007 година по дело № С-463/06, препратката, предвидена в член 11, параграф 2 /аналогични от новия регламент чл.13, параграф 2/ от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела към член 9, параграф 1, буква б) /аналогичен на чл.11, параграф 1, б. „б“/ от него трябва да се тълкува в смисъл, че пострадалото лице може да предяви иск направо срещу застрахователя пред съда по своето местожителство в държава-членка, когато такъв пряк иск е възможен и застрахователят е с адрес на управление на територията на държава-членка.

На следващо място, като съобрази безспорните факти, че двете ищци са с местожителство в Република България, че са пострадали от смъртта на своята майка Н. Е. И., настъпила при пътнотранспортно произшествие в Германия, както и че ответното застрахователно дружество е учредено и установено в Германия, то по отношение на задължителната застраховка

„Гражданска отговорност“, на нормативните изисквания и правила за движение на МПС към 27.07.2014 г., както и по отношение на възникналото деликтно правоотношение, е приложим немския материален закон.

За вредоносни факти, настъпили след 11.01.2009 г. /настоящото ПТП е настъпило на 27.07.2014 г. на територията на Федерална Република Германия/, приложимото право следва да се определи по правилата, установени с Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година, относно приложимото право към извъндоговорни задължения („Рим II“), където в глава II, чл.4, т.1 е предвидено, че освен ако не е предвидено друго в настоящия регламент, приложимото право към извъндоговорни задължения, произтичащи от непозволено увреждане, е правото на държавата, в която е настъпила вредата, независимо в коя държава е настъпил вредоносният факт и независимо в коя държава или държави настъпват непреките последици от този факт.

В случая вредоносния факт е смъртта на Н. Е. И., настъпила на територията на Германия, а непреките последици-болки и страдания на близките на И. са настъпили в Република България. С Решение на съда (четвърти състав) от 10 декември 2015 година по дело С 350/14 с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Tribunale di Trieste (Първоинстанционен съд на Триест, Италия) с акт от 10 юли 2014 г., постъпил в Съда на 21 юли 2014 г., в рамките на производство по дело, Съдът е приел, че член 4, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извъндоговорни задължения („Рим II“) трябва да се тълкува за целите на определянето на приложимото право към извъндоговорни задължения, произтичащи от пътнотранспортно произшествие, в смисъл, че вреди, които са свързани със смърт на лице при такова произшествие, настъпило в държавата членка на сезирания съд, и които са претърпени от негови близки роднини с местопребиваване в друга държава членка, трябва да се квалифицират като „непреки[...] последици“ от това произшествие по смисъла на посочената разпоредба.

Предвид горното и доколкото не са налице изключенията по т.2 и т.3 от Регламента, Съдът приема, че приложимото материално право е това на Федерална Република Германия.

В този смисъл е и Решение на съда (втори състав) от 24 октомври 2012 г. по дело С-22/12, в което се приема, че приложимият закон е по принцип националният закон на държавата, на чиято територия е настъпило ПТП.

Пред първоинстанционния съд и с приети по делото експертизи е установено съдържанието на приложимо немското материално право, с оглед на което и от правна страна предявените искиове за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, съдът квалифицира по §115, ал.1, т. 1 от Закона за застрахователния договор (ЗЗДог.), във връзка с §7, ал.1, §11, §18, ал.1 от Закона за движението по пътищата, във връзка с §823, ал.1 и §253, ал.2 от Гражданския законник.

Съобразно посочените правни норми, при транспортни произшествия увреденото лице може да предяви претенции за обезщетение директно към застрахователя по гражданска отговорност на превозното средство. Причинителят на вредите (т.е. ползвателя или съответно водача) и застрахователят по гражданска отговорност носят отговорност като солидарни длъжници.

Ако при управление на моторно превозно средство бъде причинена смърт, увреждане на тялото или на здравето на човек, собственикът е задължен да възстанови възникналите от това вреди, като в тези случаи и водачът на превозното средство е задължен да възстанови вредите, съгласно разпоредбите от §§8 до 15.

В случай на причинена телесна повреда или при увреждане на здравето, възстановяването на вредите следва да бъде изпълнено чрез възстановяване на разноски за лечение, както и на имуществените вреди, които е претърпял пострадалият за това, че вследствие на увреждането временно или за продължителен период от време е загубил работоспособността си или същата е била намалена, или е налице увеличаване на нуждите му. За щетите, които не представляват имуществени вреди може да бъде претендирано справедливо парично обезщетение.

Ако някой увреди противоправно с умисъл или небрежност живота, тялото, здравето, свободата, собствеността или друго право на едно лице, за него възниква задължението да възстанови възникналите от това вреди.

Между страните няма спор по фактите.

По силата на сключения договор, застрахователят се задължава да покрие в границите на застрахователната сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица вреди. Фактът на тяхното настъпване, вината на причинителя, както и обстоятелството, че те са в резултат от покрит риск по застраховката "Гражданска отговорност", са безспорно установени, а и тези факти не са били оспорвани от ответното дружество.

Основният спор между страните се свежда до обстоятелството подлежат ли на обезщетяване нематериалните щети, причинени на ишците в резултат на смъртта на майка им Н. Е. И. при ПТП и покриват ли се те от задължителната застраховка „Гражданска отговорност“, като този спор възниква от приложимото немско материално право, съобразно което обхватът на обезщетяването на тези вреди е ограничен.

Според немското материално право преживелите починалия лица нямат право на обезщетение за собственото си емоционално страдание. Съгласно константната съдебна практика (Федерален съд, Нов юридически седмичник 1989, 2317, 2318) преживелите починалия лица имат право на обезщетение за болки и страдания само, когато преживяното душевно страдание е паталогично осезаемо и когато надвишават обичайните негативни последици по отношение на здравословното състояние от един трагичен случай, т.е. трябва да е налице увреждане на здравето поради шок, вследствие смъртта на близък, така наречените вреди, причинени от шок. Доказателствената тежест за наличието на вреди от преживян шок е за преживелите лица. Определянето на паричната сума за болки и страдания не е свързана с конкретни стандарти („справедливо обезщетение“), §253, ал.2 от Граждански законник.

С оглед на така установената правна уредба, съдът намира, че по принцип обезщетението на претърпените от непряка жертва нематериални щети е включено в приложното поле на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ при използването на МПС, но само когато претърпените болки и страдания са довели до увреждане здравето на непряката жертва. Или казано по друг начин, правото на поправяне на неимуществената вреда, причинена от загубата на близък при ПТП, е признато в правния ред на Германия, но само при извънредни обстоятелства: може да се поправи, само ако превишава нормалните реакции и неудобства вследствие на

смърт, настъпила при ПТП.

Тази правна уредба не противоречи на правото на ЕС -Решение на Съда (десети състав) от 15 декември 2022 г. по дело C-577/21, постановено по преюдициално запитване направено по настоящото дело от първоинстанционния Софийски градски съд.

Ето защо настоящият съдебен състав приема, че ищците притежават материално-правна легитимация в качеството си на близки на починалото от ПТП лице да предявят претенции за застрахователно обезщетение за нематериални вреди.

Исковете им обаче са неоснователни, поради недоказаност на наличие на паталогично увреждане на здравето на двете ищци, вследствие смъртта на тяхната майка, както правилно е приел и първоинстанционния съд.

По възраженията, въведени с въззивната жалба на ищците. Същите са неоснователни по следните съображения:

На първо място по делото и с представените с отговора писмени доказателства се установява, че ответникът е заплатил на ищците на 27.09.2017 г. застрахователни обезщетения в размер на левовата равностойност на по 5000 евро, без в платежния документ да е уточнено какви вреди се обезщетяват с платените обезщетения. В електронно писмо до процесуалния представител на двете ищци изрично е посочено, че посочените суми са изплатени без това да означава непременно поемане на отговорност, вина и/или други последици от ПТП-то. В проведеното на 21.02.2020 г. открито съдебно заседание, процесуалните представители на ответното дружество са уточнили, че изплатените обезщетения не са за неимуществени вреди, а представляват плащане за доброволно уреждане на претенцията, което е установена практика в Германия на немските застрахователи. Уточнили са, че такова плащане може да покрие разноски по погребение и други подобни разноски, но не и за неимуществени вреди.

Действително извършеното от застрахователя доброволно плащане, е факт от значение на спорното право, настъпил след предявяване на прекия иск и на извънсъдебната претенция (искът е предявен на 28.07.2017 г., а плащането е извършено на 27.09.2017 г.), но с оглед конкретните

доказателства по делото не може да бъде прието, че така извършеното плащане е равносилно на признаване на предявения пряк иск до размера на платеното обезщетение, доколкото същото е извършено преди постановяване на решение по делото, преди ответникът да е получил препис от исковата молба (препис от същата е връчен на 28.11.2017 г.), без изрично да е посочено какви вреди се обезщетяват с така изплатените суми и без да има сключено между страните по спора извънсъдебно споразумение, с което те взаимно да приемат, че с извършеното от застрахователя доброволно плащане на сумите, претенциите на двете ищци за обезщетяване на неимуществените им вреди от смъртта на тяхната майка от процесното ПТП са били окончателно удовлетворени.

На второ място и с оглед постановеното Решение на Съда (четвърти състав) от 5 септември 2024 г. по дело C-86/23, въззивният съд намира, че в случая разпоредбата на чл.52 от ЗЗД е неприложима.

Въззивният съд и с оглед установените конкретни факти по делото, намира, че настоящото производство не е достатъчно тясно свързано с България. Единствената връзка с България е местоживеенето на двете ищци и то към момента на настъпване на застрахователното събитие. Към настоящия момент и двете ищца са се установили и живеят в Германия.

Процесното ПТП е настъпило на територията на Германия, където е настъпила и смъртта на майката на двете ищци. Както пострадалата, така и нейния съпруг - делинквент към този момент са имали обичайно местопребиваване в Германия, с оглед безспорно установеното по делото, че двамата си живели и работели в тази държава-членка и се прибирали в България само за около 15 дни, по време на отпуск. Безспорно е, че ответникът е застрахователно дружество учредено и установено в Германия, че управляваният от делинквента лек автомобил е с немска регистрация и със сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ в Германия.

Т.е. с оглед така безспорно установеното правно положение, то същото не е достатъчно тясно свързано с България, поради което и съобразно цитираното по-горе решение на СЕС, нормата на чл.52 от ЗЗД не може да намери приложение, съответно да обоснове предвидената в чл.16 от Регламент (ЕО) № 864/2007 дерогация.

С оглед на което и на основание чл.15, б.„в“ от Регламент (ЕО) № 864/2007 приложимото според регламента немско материално право урежда и наличието, вида и определяне на размера на вредите или на търсеното обезщетение.

И доколкото от приетите пред първоинстанционния съд две комплексни психиатрична и психологична експертиза, неоспорени от страните, се установява, че претърпените от ищците болки и страдания при загубата на тяхната майка, не надхвърлят обичайните реакции на хора при загубата на близък човек, че и при двете деца не се обективират паталогични разстройства на здравето, не се установяват необичайни фактори свързани с връзката на ищците с тяхната майка и начина на научаване за смъртта ѝ, то безспорно техните искиви претенции се явяват неоснователни и като такива следва да бъдат отхвърлени.

При този извод, е ирелеванто обсъждането на основателността, респ.неоснователността на въведеното от ответника възражение за принос от страна на пострадалата.

С оглед на горното и поради съвпадане на крайните изводи на двете инстанции, решението на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора въззивният съд дължи произнасяне и по частната жалба на ответника „ХУК КОБУРГ-Алгемайне ферзихерунг“ АГ срещу Определение № 264717/29.08.2023 г., с което първоинстанционният съд е отхвърлил молбата му за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските.

Частната жалба е неоснователна. Правилно първоинстанционният съд е приел прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение в общ размер на сумата от 31 919,14 лв. и го е намалил до размер от 20 000 лв.

Във връзка с произнасянето си по частната жалба, въззивният съд се съобразява с постановките на решение на СЕС от 25.01.2024 г. по дело С-438/22, в което е посочено, че приетата в приложение на уредената в чл. 36, ал. 2 ЗАдв законова делегация от Висшия адвокатски съвет като съсловна организация на адвокатите в Република България Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения не обвързва съда при определяне на съответното на действително положените процесуални усилия

по делото адвокатско възнаграждение

Настоящият въззивен състав обаче споделя съдебната практика, която приема, че посочените в наредбата размери на адвокатските хонорари могат да служат единствено като ориентир при определяне на възнагражденията на процесуалните представители на страните, но без да са обвързващи за съда. Тези размери подлежат на преценка от решаващия състав с оглед вида на спора, интереса, извършените от адвоката процесуални действия, фактическата и правна сложност на делото (така в определение № 50015/16.02.2024 г. по т. д. 1908/2022 г. на ВКС, ТК, I т. о.).

Ето защо намира, че определеното от първоинстанционния съд адвокатско възнаграждение в размер на 20 000 лв. без ДДС е справедливо, при отчитане на обстоятелството, че делото се отличава с висока правна (установяване и прилагане на чуждо материално право) и фактическа сложност и е продължило дълго, но в голяма част от този период от време производството по делото е било спряно до изчакване решенията на СЕС по преюдициалните запитвания.

С оглед на горното определението следва да бъде потвърдено.

По разноските пред въззивната инстанция:

При този изход на делото разноски се дължат само на въззиваемата страна в размер на сумата от 31 919,14 лв. заплатено адвокатско възнаграждение, доказано с договор за процесуално представителство и съдействие от 21 август 2023 г., фактура № 8034/26.09.2023 г. и извлечение от банковата сметка на адвокатското дружество. С оглед изричното изявление на процесуалните представители на въззивниците-ищци, че нямат възражения по списъка с разноски на въззиваемия-ответник, то и съдът не обсъжда въпроса за прекомерността на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, Апелативен съд - София, 8-ми граждански състав

## **РЕШИ:**

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260822/08.06.2023 г., постановено по гр.д. № 9610/2017 г. по описа на Софийски градски съд, Първо гражданско отделение, 2-ри състав.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 264717/29.08.2023 г., постановено по

гр.д. № 9610/2017 г. по описа на Софийски градски съд, Първо гражданско отделение, 2-ри състав.

ОСЪЖДА Д. А. Р., ЕГН \*\*\*\*\*, действаща лично и със съгласието на своя баща и законен представител А. Р. М., ЕГН \*\*\*\*\* и Р. А. Р., ЕГН \*\*\*\*\*, всичките със съдебен адрес: гр.София, ул. „Христо Белчев“ № 2, полуетаж 4, офис 4 да заплатят на основание чл.78, ал.3 от ГПК на „ХУК-КОБУРГ-Алгемейне ферзихерунг“ АГ (HUK COBURG Allgemeine Versicherungs AG Bahnhofplatz, 96450 Coburg), вписано в търговския регистър с № HRB465, с адрес: Германия, гр. Кобург, п.к.96450, Банхофплатц, със съдебен адрес: гр.София, ул. „Хан Крум“ № 25, ет.1 Адвокатско дружество „Д. и Л.“ сумата от 31 919,14 лв. (тридесет и една хиляди деветстотин и деветнадесет и 0,14 лв.) разноски направени пред настоящата въззивна инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_